

ποῦ εἶναι, ὡστόσο εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸ λαὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ λείψει.

Ἄν καὶ στὴν Ἑλλάδα ἡ σοσιαλιστικὴ πραγματικότητα θὰ βρεθῆ μιὰ μέρα στὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήσει, ὅπου τῆς σταθεῖ ἐμπόδιο, ὄχι τὴ θρησκεία σὰν ψυχικὴ ἀνάγκη, μὰ τὴν ἐκμετάλλεψή τοῦ λαοῦ στὸν ὀνόμα τῆς, δὲν τὸ ξέρω. Ἐνα ξέρω μόνον, πὼς οἱ σοσιαλιστοφάγοι, ποῦ θάναί τότες στὸ πόδι τοῦ Στέφανου Ραμά, θὰ κρᾶξουν γιὰ βοήθεια τους τὴν ἀστυνομία, ποῦ τοῦτος τώρα χαριεντίζεται μένον μετὰ τὸ νὰ μᾶς τὴ θυμῆσει. Ὅσο ἀγαρμπος κι ἂν εἶναι ὁ χαριεντισμός, ὡστόσο μοῦ φαίνεται νὰ ρίχνει φῶς ἀρκετὸ στὴν ἀστικὴ ψυχολογία τοῦ σοσιαλιστοφάγου, φῶς στὸ φιλελεύθερο πνεῦμα τοῦ ἀντιπάλου μας, φῶς στοὺς ἀναμορφωτικούς του πόθους, φῶς στὰνθρωπιστικὰ αἰσθήματα τοῦ μορφωμένου ἀποστολοῦ τοῦ λαϊκοῦ κόματος, τοῦ ἀναπτυγμένου ἀνθρώπου τέλος, ποῦ δείχνει στὴν ἀστυνομία τὴ θέση τῶν ὁμοίων του ποῦ ἀγωνίζονται γιὰ τὸ ὑπέριπτον καὶ στοιχειώδες ἀγαθὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, τὴ λευτεριά τοῦ ἀτόμου τους καὶ τὴν ἀνθρώπινη συντήρησή κα ἀνάπτυξή τῆς ζωῆς τους.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Στὸν κῆπο τὸ μεγάλο τριγυροῦσα,
Κ' ἡ Ἄνοιξη περπάταγε κοντὰ μου
Ἀσύγκριτη στὰ κάλλη, μυριανθοῦσα.

Τὰ δέντρα στολισμένα σὰ νυφοῦλες
Τ' ἀνθόφυλλά τους ρίχνανε μπροστά μου,
Κι ἀδιάκοπα μιλοῦσαν οἱ βρυσούλες.

Βρόθημα κάτω ἀπὸ ἕνα κυπαρίσσι
Ποῦ τὴν κορφή του σάλευεν ὁ ἀέρας,
Σὰ νᾶθελε νὰ μὲ μοιρολογήσει...

Μὰ ἐμένα εἶταν μὴν Ἄνοιξη ἡ ψυχὴ μου,
Καὶ μετὰ στὴ φαινετὴ γιορτὴ τῆς μέρας
Μοῦ ἐρχότανε νὰ πῶ τὴν προσηυχή μου.

Κ' εἶσι τὸ μαῦρο μῆνυμα δὲν εἶδα,
Μόνον ἔσκυφα νὰ μάσω στὴν παιδιά μου
Λουλούδια μετὰ γλυκύτατη μὰ ἐλπίδα.

Γενεύη.

ΜΕΛΠΩ

ΓΥΝΑΙΚΑ

— Κρύψον, ὁμορφὸ μου βασιλόπουλο,
μὴ φτάξουνε τὰ δέροφια μου οἱ δράκοι.

— Ἄνοιξε τὴν καρδιά σου, ἡλιογέννητη,
καὶ κρύψε με βαθιά, δὲ θὰ μὲ βροῦνε.
Θὰ σμίξω ἐγὼ τὸ χτυποκάρδι μου
μετὰ τὸ δικό σου καὶ δὲ θὰ μ' ἀκοῦνε.

— Εἶναι μικρὴ ἡ καρδιά μου, θὰ φανερωθῆς,
ὦ δὴμῆ! Θὰ σὲ σκοτώσουν, ὦ δὴμῆ!

— Γίνου ἐσὺ ἐγὼ μου δροσοπλάνετη
κ' ἐγὼ καθάριο ἕνα νεράκι νὰ μὲ πίνης.

— Δὲν ἔχουν χάρη τῆς ἐπιῆς τὰ φύλλα
μπροστὰ κάλλη μου.

— Γίνου φωλιά ἀψηλὴ κ' ἐγὼ πουλάκι.

— Μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀνέβω τόσο ἀψηλὰ
φοβοῦμαι μὴ ματώσω τὸ κορμί μου.

Μὰ φτάνουνε οἱ Ἀράκοι καὶ σκοτώνουνε
τὰ μοῦρα παλληκάρια μπροστὰ πόδια τῆς.

— ὦ! μοῦ ματώσανε τὰ μάρμαρα ποῦ τὰ πλυνά
δὲν ὄρες πρὶν ν' ἀρθῆτε, ἡ κακομοῖρα!

Ἡρακλῆιο.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΡΟΥΒΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Δὲ θυμάμαι τὸνομα τοῦ Σουλτάνου ποῦ τὸ
σο πολὺ εἶχε βαρεθῆ νάκούει τὸ πάρτιμο τῆς
Κρήτης, ποῦ κι ὅλο εἶτανε ἀπαρτη, Στὰ τε-
λευταία ἀγανάκτησε κ' ὅποιος τοῦ εἶλεγε πὼς
πῆρνε τὴν Κρήτη, τὸν ἀποκεφάλιζε. Μὲ καιρὸ
καὶ πολὺ κόπο καὶ θυσιά πᾶρθηκε ἡ καημένη
ἡ Κρήτη. Μὰ ἔμενε τὸ ζήτημα ποῖος καὶ πὼς
θὰ πᾶρτε τὸν Σουλτάνου ποῦ τὸν ἔκοψε τὸ
κεφάλι σὰν ἀγγεῦρι. Εἶπε ὁ βεζίρης στὸ Σουλ-
τανο. Ἄλλος τρόπος δὲ μένει, παρὰ νὰ τοῦ τὸ
γράψουμε στὸ γῦρο τοῦ σαχανιοῦ κ' εἶσι νὰ
πᾶρει τὴν μπόρα τὸ σαχάνι. Αὐτῆνα τὴν ἰδέα
τὴν ἂ πάστηκε τὸ Σουλτανο καὶ στὸ γῦρο τοῦ
σαχανιοῦ χαράξανε τὸ ἐξῆς δίστιχο:

Σαχαντὰ πισμὲς τρίτο = Ψῆθηκε καὶ τὸ τυρίτι
Ἀλιμνῆς Γκιρίτ = Πῆραμε καὶ μετὰ τὴν Κρήτη

Κ' εἶσι ὁ Σουλτάνος χαδίδοντας τὰ γένια
τοῦ μὲνα ἀφερίμ χαμογέλασε.

Πόλη.

Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

μικρὸ! Ὅχι μποροῦσατε ποτὲ νὰ τὸ πιστεψετε πὼς ὁ
Λούκιος εἶτανε ἰκανὸς γιὰ τόσον; Πέστε μου

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ. Ἐχει κι αὐτὸς τὸ πεπρωμένο
του, καὶ τοῦ ὑπακούει. Ὅπως δὲ εἶχε στὴν ἐξου-
σία του τὸ θάνατό του, εἶσι δὲν ἐξουσιάζει καὶ τὴ
ζωή του. Τὸν εἶδα χτες. Μοῦ εἶχε γραψεὶ στὸ Κά-
στρο τῶν Μικραίων νὰ μὲ πρὸξενετῆ νὰ ἴδω στὰ
Λατομεῖα καὶ νὰ τοῦ στείλω ἕνα ὄγκο μαρμαροῦ.
Τὸν εἶδα χτες, στὸ ἐργαστήρι του. Ἰὸ πρόσωπό του
εἶναι τόσον ἀστραφές, ποῦ λές καὶ θὰ τοῦ τὸ τρώγῃ
ἡ φωτιὰ τῶ ματιῶν του. Ὅταν δὴμιλῆ, ἐρεθίζει αἰ
ἀλλόκοτα. Μετὰ τὰρξῆς αὐτοῦ. Ἐρχεται, ἐρχεται,
ἐρχεται, μετὰ μὴνία τρουερὴ: ἔτσι γυροῦν νὰ
ξερύγῃ ἀπὸ κίμματα κίμματα ποῦ τὸνε σιγοτρῶγει.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. Τὸ ἀγαλλμα εἶσι ἀκόμα ἐκεῖ;
ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ. Εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ, χωρὶς μπε-
ρσο. Τὸ ἀφῆκε εἶσι: δὲ θελήσει νὰ τὸ διορθώσῃ.

Ἐτσι, ἐπὶ τὸν ὑπόδητρο μοιάζει ἀληθινὰ μὲρ
μαρο ἀρχαῖο, ξεχωριστὸ σὲ κίμματα πρὸ τῆς Κουλε-
δες. Ἐχει ἐκεῖ τι τὸ ἱερὸ καὶ τραγιῶ, ὕστερα ἀπὸ
τὴ θεοῖν τὴν αὐτοθυσία.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ (μετὰ χαμηλὴ φωνή.) Κ' ἐκεῖνὴ
ἡ γυναίκα, ἡ Τζουζόντα, εἶταν ἐκεῖ.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ. Εἶταν ἐκεῖ, σιωπηλὴ. Ἄμικ

τὴ βλέπει κανεὶς καὶ συλλογίζεται πὼς αὐτὴ εἶσι
ἡ αἰτία τῆς συμφορῆς, δὲν μπορεῖ ἀληθινὰ νὰ τὴν
καταρξῆ μετὰ τὴν καρδιά του—ὄχι, δὲν μπορεῖ,
ἐμὰ κανεὶς τὴ βλέπει... Ἐγὼ δὲν ἔχω δὴ ποτὲ σὲ
θνητὴ σάρκα μιστήριο τόσο μεγάλο

(Διακοπή. Ὁ γέρος κ' ἡ γυνικαὶ ἀδερφὴ μένοντε
συλλογισμένοι, λίγες στιγμὲς, μετὰ σκυμμένη τὴν κε-
φαλή.)

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ (ἀναστενάζοντας ἀπὸ τὴν ἀγω-
νία ποῦ τὴν τυραννεῖ) Θεὲ μου! Θεὲ μου! Κι
ὡς τόσο τώρα μοῦ μέλλεται νὰ φέω τὴν Μπεάτα
τὴ μητέρα τῆς, καὶ θὰ ἐκναδωθῶ ὕστερα ἀπὸ
τόσον κερὶ: καὶ ἡ μικρὴ θὰ καταλαθῇ τὴν ἀλή-
θειαν, θὰ μάθῃ τὸ ποῦ εἶσι τὸ φριχτό... Πὼς νὰ κρυ-
φῆ, ἀπὸ αὐτὴ ποῦ θυμάται διατὰ χαιδέματα
καὶ τρελλοῦται γιὰ δαῦτα! Γὴν εἶδατε, τὴν ἀ-
κούσατε, πωρογῆρα...

(Ἡ Σουλτανο Σουλτανο ξαναπροβαίνει στὸ κατῶφι.
Τὰ μάτια τῆς εἶναι φλογισμένα καὶ ὅλο τῆς τὸ κορμί
σφιγγεται ἀπὸ μὴ σπασμωδικὴ προσπάθεια.)

ΣΥΛΒΙΑ. Νὰ με, Φραντζεσκα: εἶμαι ἔτοιμη.
Γὸ δωμάτιο εἶναι σιγουρισμένο, δάσκαλε, ἂν θελετε
νὰ νύξῃτε.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ (πλησιάζοντας τὴν μετὰ τὴ φωνή)

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Ἀρ. 8.— Γιὰ τὴς Ἐπαρχίες 8ρ.
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ 8ρ. 10.

Γιὰ τὴς Ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τμήματα (2 8ρ. τὴν τρι-
μηνία) συντρομέε.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συντρομή του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμάς πουλιούνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κίοςκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
'Ἐθν. Τράπεζα Ἑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδό-
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπογείου Σιδε-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κίοςκι Ἰαννοπούλου (Χαν-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντικρὸν στὴ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτε-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ προδοσία!— Ποῖος φταίει;— Οἱ κομμα-
τικοὶ ἀρχηγοὶ— Ἐνα φυλλαδάκι.

ΓΙΑΤΙ λῦθηκε εἶσι κι ὄχι ἀλλιώτικα τὸ Κρητικὸ
ζήτημα, νὰ σου πᾶλ' ἡ προδοσία ξεφυτρώνει στὴ
μέση! Κάποιος προδίδει, φαίνεται. Κι ὁ κάποιος
αὐτὸς δὲν μπορεῖ νάναί ἄλλος ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση.
Ἄλλωστε ἡ Κρήτη μετὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Κυβέρνηση
λοιοπὸν προδίδει καὶ πρέπει νὰ πέσει ἡ Κυβέρνηση.

Καὶ νὰν τᾶλεγε αὐτὰ μοναχὰ ὁ κ. Ράλλης ἢ ὁ
κ. Μαυρομιχάλης, σπολλάτη τους. Μα τὰ γράφουν
καὶ οἱ ἐφημερίδες. Οἱ ἴδιες οἱ ἐφημερίδες ποῦ σὲ
ἀλλῃ στήλη τσαμπουνάνε γι' ἀναδιοργάνωση τῆς
χώρας, γιὰ ἐπανάσταση, γιὰ ἐπιδόματα καινοῦριας
πολιτικῆς ζωῆς! Ἀπὸ τὴν μὴνία ζυλίζουν κι ἀπο-
δελκῶνουν τὸ λαὸ μετὰ τὴς τέτιες ἀκρωτίες τους καὶ
μπερμπανιές τους κι ἀπὸ τὴν ἀλλῃ μεριά τοῦ φωνά-
ζουν πὼς καιρὸς πιά νάνοίξει τὰ μάτια του καὶ νὰ
τιμωρῆσει τοὺς ἐνόχους τῆς καταστροφῆς του.

Μὰ ἂν ἀνοίξει ὁ λαὸς τὰ μάτια καὶ ζητήσῃ ἐνό-
χους, πρῶτα πρῶτα θὰν τοὺς βρεῖ μέσα στα δημο-

τρεῖαμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση) Ἐκπρὸς! Αὐτὴ εἶναι
ἡ τελευταία δωρομικαία (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ
μισερὴ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀδερφὴ τῆς, ἀγνωμα-
χοῦσα.)

ΣΥΛΒΙΑ. Τὴν πηγαίνε, πηγαίνε. Φέρτηνε.
Περίμενε ἰδὼ. (Ἡ ἀδερφὴ τῆς πηγαίνει μετὰ μπόρ-
τα τὸ λαὸ καὶ τὴ φιλῆ, ἀμίλητη. Ἐπειτα φεύγει
ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας, ἀπὸ μισκρύνεται γοργὰ
μέσα σὲς ροδοδάφνες.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἡ Σουλτανο Σουλτανο, μετὰ κομμένη ἀναπνοή, κιν-
τᾶται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά ποῦ ὁ λὸξὸς ὁ ἥλιος
τὰ φλογίζει. Εἶναι ἡ ὄρα ἐκοιτικὴ. Ἡ μέρα εἶναι
ποῦ διάφανη κι ἀπὸ τὰ κρυσταλλένια τζάμια τῆς ἀ-
σπρῆς τῆς κάμαρας) ἡ θάλασσα εἶναι γλυκὴ ὡς ὅταν
τὸν ἀνθὸ τοῦ λιναριοῦ, ἀσάλευτη τόσο ποῦ τὰ μα-
κρὰ εἶδουλα τῶν πονηρῶν ποῦ καθρεφτίζει, λές καὶ
τῆς ἀγγίζον τὸ βυθὸ ὁ ποταμὸς φαίνεται σὰ νὰ
γεννᾷ τὴ μεγάλη αὐτὴ γαλήνη, χύνοντας στὴ θάλασσα
τάσπερφατά νάματα τῆς ἡσυχίας του οἱ λόγγοι οἱ
ὄγεινοί, διοπότιστοι μ' ἀναλυτὸ χρυσάφι, γίνονται
ἀνδρὸι μ' ἕνα τρόπο θαυμαστό, σὰ νὰ χάνοντε τὴς
ρίζες γιὰ νὰ κολυμπήσουν μέσα στὴ χαρὰ τῆς εἰσῶ

